

פסחים ז

ברייתא בעניין מינוי לפסח: תנו רבנן: הממנה אחרים עמו על פסחו ועל חגיגתו - מעות שבידו חולין.

והמוכר עולתו ושלמיו - לא עשה ולא כלום, ומעות כל שהן יפלו לנדבה.

קושי: וכי מאחר דלא עשה ולא כלום, מעות אמאי יפלו לנדבה?

תירוץ: אמר רבא: קנסא.

שאלה על הברייתא: ומאי כל שהן?

תשובה: אף על גב דלא הוו שוו אלא ארבעה, ויהבו ליה חמשה. אפילו בההיא יתירא נמי קנסוהו רבנן.

עוד קושי על הברייתא: אמר עולא, ואיתימא רבי אושעיא: אפשר ידעי חברין בבלאי טעמא דהאי מלתא: זה הפריש טלה לפסחו וזה הפריש מעות לפסחו, היאך הקדש חל על הקדש,

דקתני: מעות שבידו חולין?

תירוץ: אמר אבבי: אי לאו דאוקמיה רבי אושעיא לההיא בממנה זונה על פסחו, ורבי היא, הוה מוקמינא לה לההיא בקדשים קלים, ואליבא דרבי יוסי הגלילי.

ההיא (המשנה) דקא מוקי לה רבי אושעיא כרבי - לא מוקמינא ליה אנא כרבי, דבפסח לא

משייר איניש, והא (הברייתא) ליכא לאוקמי כרבי יוסי, דהא תני בה: **והמוכר עולתו**

ושלמיו - לא עשה ולא כלום. והשתא דאוקמיה רבי אושעיא לההיא בממנה זונה על פסחו

ורבי היא, שמע מינה דסבירא ליה אפילו בפסחו משייר איניש.

אבבי	ר' אושעיא	
בקדשים קלים, ואליבא דרבי יוסי הגלילי דאמר: קדשים קלים ממון בעלים הוא, אבל בפסח לא משייר איניש, במעות - ודאי משייר איניש. דמעיקרא כי מפריש להו אדעתא דהכי מפריש להו. והא רבי היא, ומשום הכי מעות שבידו חולין, ובמעות ודאי משייר איניש.	בממנה זונה על פסחו, ורבי היא	משנה בתמורה - נתן לה מוקדשין באתננה - הרי אלו מותרין. עופות דחולין - הרי אלו אסורין... קל וחומר למוקדשין מעתה: מה עופות שאין המום פוסל בהן - אתנן ומחיר חל עליהן, מוקדשין שהמום פוסל בהן - אינו דין שאתנן ומחיר חל עליהן? תלמוד לומר: <i>לכך נדר</i> - פרט לנדור. טעמא דכתב רחמנא <i>נדר</i>, הא לאו הכי הוה אמינא: מוקדשים חל איסור אתנן עליהן, והא אין אדם אוסר דבר שאינו שלו!
הקונים לא הקדישו את המעות (במעות משייר איניש)	בעל הקרבן לא הקדיש את כולו (בפסח משייר איניש)	מי לא מקדיש?

ברייתא שלנו	משנה בתמורה	
הממנה אחרים עמו על פסחו ועל חגיגתו - מעות שבידו חולין. והמוכר עולתו ושלמיו - לא עשה ולא כלום, ומעות כל שהן יפלו לנדבה	נתן לה מוקדשין באתננה - הרי אלו מותרין. עופות דחולין - הרי אלו אסורין... קל וחומר למוקדשין מעתה: מה עופות שאין המום פוסל בהן - אתנן ומחיר חל עליהן, מוקדשין שהמום פוסל בהן - אינו דין שאתנן ומחיר חל עליהן? תלמוד לומר: <i>לכך נדר</i> - פרט לנדור	
כחולקים על ר' יוסי הגלילי - קדשים קלים הקדש (ולא ממון בעלים) דהא תני בה: והמוכר עולתו ושלמיו - לא עשה ולא כלום. וזה לא תואם שיטת ר' יוסי הגלילי	כר' יוסי הגלילי - קדשים קלים ממון בעלים - ר' אושעיא מקים כרבי אבל אני לא - דבפסח לא משייר איניש	פירושו של אבבי

מחלוקת רבה ור' זירא בהבנת מחלוקת רבי ותנא קמא	דתניא: אט' אצט ה'מית א'היות אשה - החייהו משה, מכדי אכילה, ולא מכדי מקח.	רבי אומר: אף מכדי מקח. שאם אין לו - ממנה אחר עמו על פסחו ועל חגיגתו ומעות שבידו חולין, שעל מנת כן הקדישו ישראל את פסחיהן
חד אמר - בעצים לצלייתו - כולי עלמא לא פליגי, דכיון דתקנתא דפסח הוא - כגופא דפסח דמי. כי פליגי - במצה ומרוך	הא אכילה אחריתי היא	כיון דהכשירו דפסח הוא, כגופא דפסח דמי
חד אמר: במצה ומרוך נמי, כולי עלמא לא פליגי, דכתיב על מצות ומררים יאכלהו, דכיון דמכשירין דפסח נינהו - כפסח דמי. כי פליגי - ליקח בו חלוק, ליקח בו טלית.	א'היות אשה אמר רחמנא - החייהו לשה	החיה עצמך אשה

קושי על דברי אביי: ולאביי, דאמר: אי לאו דאוקמה רבי אושעיא לההיא בממנה זונה על פסחו ורבי היא, הוי מוקמינן לה בקדשים קלים, ואליבא דרבי יוסי הגלילי דאמר קדשים [קלים] ממון בעלים הוא. אבל בפסח - לא משייר איניש, הא קתני בהדיא **שעל מנת כן הקדישו ישראל את פסחיהן!**
תירוץ: אימא: שעל מנת כן הקדישו ישראל מעות פסחיהן.

משנה.

זכה			זב	
והזבה (זבה גדולה - גי ימים)	שני ימים	שומרת יום כנגד יום	שלוש	שתי ראיות
שוחטין עליה בשמיני	שוחטין עליה בשלישי	שוחטין עליה בשני שלה	שוחטין עליו בשמיני שלו	שוחטין עליו בשביעי
עולא			רב יהודה אמר רב	
אף שוחטין וזורקין על טמא שרץ			שוחטין וזורקין על טבול יום ומחוסר כפורים ואין שוחטין וזורקין על טמא שרץ	

